

[Dohrmann]

Ifølge grundlovens § 75 er enhver, der ikke kan forsørge sig og sine, berettiget til offentlig hjælp. Ingen tvivl om det. Men det, der selvfølgelig altid kan diskuteres, er, hvor stor den hjælp skal være.

Når talen nu er om dagpengesatser og dermed de arbejdsløse, finder man vel ikke bedre sammenligningsgrundlag end det, man får ved at kigge på, hvad en person, der er i beskæftigelse, oppebærer i løn, trække skatten og de udgifter, der er forbundet med at have et arbejde, fra og derefter sammenligne med understøttelsen. Vi skal jo herinde i folkettinget passe meget på, at de, der ikke er i beskæftigelse, ikke lige pludselig kommer i den situation, som vi har set temmelig mange gange, nemlig at det en gang imellem har været bedre at oppebære dagpenge fremfor at være i beskæftigelse.

Det er nu engang sådan, at det at have et job også medfører en hel del udgifter, som de, der ingen beskæftigelse har, slipper for. Jeg tænker f.eks. på transport, en frokostpakke, og hvad der ellers følger med. Der er mange sådanne ting, og i den forbindelse vil jeg nok sige om det foreliggende forslag, at i betragtning af, at et flertal i folkettinget her i foråret vedtog et overenskomstindgreb, som sagde 2 pct., så kan vi ikke medvirke til det socialdemokratiske forslag, som siger 5 pct.

Vedrørende efterlønsmodtagerne tror jeg, at der virkelig er mange, som er blevet lokket ind i en ordning, som de ikke har kunnet gennemskue, og det er selvfølgelig meget beklageligt, at loven er udformet således, at der ligesom ikke er nogen fortrydelsesret. Det synes jeg at man skulle bestræbe sig for at få ændret. Jeg kan se, at hr. Kaj Poulsen rynker brynene, men hr. Kaj Poulsen ved lige så godt som jeg, at hvis man har sagt sit gode job op og er gået på efterløn, så har beskæftigelsesmulighederne desværre været så dårlige, at det har været umådelig svært for personer i de aldersklasser at komme ind på arbejdsmarkedet igen. Det er som sagt meget beklageligt.

Både efterlønsmodtagerne og de, der oppebærer eller er tvunget til at oppebære dagpenge, skal selvfølgelig have en rimelig hjælp fra det offentlige. Det er fremskridtspartiets indstilling, det har det altid været, og det vil det fortsat være. Men de 5 pct., som der er foreslået generelt, er for meget.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Hr. Dohrmann talte om, at det nogle gange havde været bedre at få dagpenge end at være i beskæftigelse. Det vil jeg godt bede hr. Dohrmann dokumentere. Man får kun 90 pct. af sin hidtidige indtægt op til et maksimum. I dag er den maksimale understøttelse, man kan få, 335 kr. om dagen. Det svarer sådan cirka til, at man skal tjene 55 kr. for at kunne få ca. 50 kr. i dagpenge. Hvem er det, som hr. Dohrmann tænker på?

Så snakkede hr. Dohrmann om madpakker. Mig bekendt skal man spise, hvad enten man er arbejdsløs eller i arbejde. Der er lavet flere undersøgelser, bl.a. fra Kvindeligt Arbejderforbunds side, som tydeligt viser, at de arbejdsløse, selv de arbejdsløse, som efter vores mening har haft nogle job, som er monotone, som er fyldt med arbejdsmiljøfarer, faktisk søger alle de job, de overhovedet kan komme i nærheden af. Hvad er hr. Dohrmanns tankegang? Der ligger jo en forestilling om, at de arbejdsløse ikke gider arbejde.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Indledningsvis vil jeg godt sige, at jeg sandelig ikke misunder dem, der ikke har et job, og som gerne vil have det, men fru Elisabeth Bruun Olesen ved jo lige så godt som jeg, hvis hun ellers vil regne efter, at det at have et job altid er forbundet med nogle ekstra udgifter. Det tror jeg ikke engang at VS vil bestride. Der er transportudgifter, der er som sagt madpakken, og jeg mener også, at det med at skulle have en madpakke med på arbejde hver eneste dag og forskellige andre forhold altid vil være forbundet med øgede udgifter for dem, der nødvendigvis må af sted på arbejde. Vi ved også, at der kan være nogle uheldige arbejdstider, som er ensbetydende med, at den offentlige trafik ikke passer eller ikke kører på det tidspunkt, hvor man har behov for det. Det tror jeg at VS med de gode kontakter, man ellers påstår at have til forskellige fagforbund, kunne få langt bedre oplyst end ved at spørge mig.

En kendsgerning er det i hvert fald, at der altid vil være udgifter forbundet med at have et job, og vi ved også – og det vil jeg godt gentage – at det i visse situationer har været